

Arrest

nr. 224 488 van 30 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
B – 9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juli 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2019 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 2 april 2018 geïnterpelleerd door de politie in de haven van Zeebrugge.

1.2. De gemachtigde van de minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 2 april 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. Uit het zogeheten Dublin-onderzoek was gebleken dat Italië de verantwoordelijke lidstaat was waardoor aan de Italiaanse overheden een terugnameverzoek werd gericht dat aanleiding gaf tot een *tacit agreement*.

1.4. Op 19 april 2019 werd de in punt 1.2 vermelde beslissing ingetrokken.

1.5. Op 14 juli 2019 werd verzoeker geïnterpelleerd door de havenpolitie te Zeebrugge aan boord van een schip met bestemming Verenigd Koninkrijk.

1.6. De gemachtigde van de minister trof op 14 juli 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.7. Op 19 juli 2019 trof de gemachtigde van de minister een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*. De ontvankelijkheid *ratione temporis* raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus zelfs amtsshalve na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld en moet ingaan op excepties van niet-ontvankelijkheid die dienaangaande worden opgeworpen. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316). Het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219 733).

2.2. Artikel 39/57, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“(…)

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook 14 juli 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) betekend kreeg (zie punt 1.6), waardoor onderhavig besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat van 19 juli 2019 een tweede verwijderingsmaatregel uitmaakt en de beroepstermijn overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid wordt teruggebracht tot vijf dagen.

Aangezien de bestreden beslissing op 19 juli 2019 ter kennis werd gebracht was *in casu* conform de berekeningswijze uit artikel 39/57, §2 van de vreemdelingenwet woensdag 24 juli 2019 de laatste nuttige dag om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. De op 29 juli 2019 ingediende vordering is dus laattijdig.

2.3. De Raad stipt aan dat de beroepstermijn slechts kan worden verlengd indien verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoekende partij (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet

kan worden beïnvloed. (Cass., 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, “*Niet-ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht*”, P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

2.4. Ter terechtzitting werden de partijen geconfronteerd met de laattijdigheid van het beroep.

De raadvrouw van verzoeker wenste zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De raadsman van de verwerende partij stelt dat er in de nota met opmerkingen geen exceptie werd opgeworpen, maar volgt de analyse van de Raad.

2.5. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend negentien door:

Dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN